

Το παιδικό δωμάτιο

Σκηνή 2

Ο Δημήτρης και η Νάντια είναι μέσα σε ένα παιδικό δωμάτιο. Οι τοίχοι λευκοί και άδειοι. Σε μία γωνία έχει τοποθετηθεί μία συρταριέρα. Επάνω στη συρταριέρα είναι μια αλλαξιέρα και πολλά μικρά καδράκια με φωτογραφίες του Δημήτρη και της Νάντιας. Στο κέντρο του δωματίου είναι η λευκή βρεφική κούνια. Μέσα στην κούνια κοιμάται ένα μωρό. Ο Δημήτρης με τα χέρια του κρατάει, άγαρμπα, κλειστά τα μάτια της Νάντιας.

Δημήτρης : Είσαι έτοιμη;

Νάντια : Ναι.

Δημήτρης : Ένα, δύο, τρία, άνοιξε τα μάτια!

Νάντια : Μισό λεπτό, να.. που είμαστε;

Δημήτρης : Μέσα.

Νάντια : Στο πρόγραμμα;

Δημήτρης : Ναι.

Νάντια : Δεν το καταλαβαίνω.

Δημήτρης : Δεν το βλέπεις;

Νάντια : Ναι το βλέπω, εννοώ δεν καταλαβαίνω τη διαφορά είναι πολύ.. Είναι σαν πραγματικό.

Δημήτρης : Ναι, είναι πολύ προηγμένο τεχνολογικά.

Νάντια : Εσύ είσαι λίγο διαφορετικός.

Δημήτρης : Τους ζήτησα να είμαι λίγο πιο αδύνατος.

Νάντια : Ναι, είσαι.

Ακουμπάει τα πόδια της και γελάει.

Νάντια : Απίστευτο.

Δημήτρης : Έλα να δούμε το μωρό.

Ο Δημήτρης παίρνει αγκαλιά το μωρό. Μόλις που ακούγεται να κλαίει. Η Νάντια αγγίζει τους τοίχους έκπληκτη. Πλησιάζει και αγγίζει την κούνια. Κοιτάζει το μωρό.

Δημήτρης : (Στο μωρό) Ησύχασε, ησύχασε.

Νάντια : Είναι όμορφο.

Δημήτρης : Είναι δικό μας.

Νάντια : Είναι πολύ όμορφο. Δώσ' το μου κι εμένα σε παρακαλώ.

Ο Δημήτρης της το δίνει με πολύ μεγάλη προσοχή.

Δημήτρης : Πρόσεξε πως το πιάνεις.

Νάντια : Γιατί τι μπορεί να πάθει;

Δημήτρης : Ό,τι θα πάθαινε κι ένα πραγματικό.

Νάντια : Και δεν μπορούμε να το επαναφέρουμε;

Δημήτρης : Όχι, ό,τι πάθει θα του μείνει. Θα πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχή.

Νάντια : Αγόρι είναι;

Δημήτρης : Ναι, κράτησέ τον από εδώ καλύτερα.

Νάντια : Εσύ διάλεξες το φύλο;

Δημήτρης : Όχι το άφησα στην τύχη.

Νάντια : Πάντα αγόρι ήθελες.

Δημήτρης : Το πρόγραμμα αποφάσισε.

Νάντια : Δεν μπορούσαμε να διαλέξουμε;

Δημήτρης : Εσύ δεν ήθελες να ακούσεις γι' αυτό.

Νάντια : Ξέρεις πως θέλω κοριτσάκι.

Δημήτρης : Θέλεις να το κλείσουμε;

Νάντια : Όχι, εντάξει. Είναι τόσο ήρεμος.

Δημήτρης : Είναι.

Νάντια : Και τόσο αληθινός. Το δέρμα του, τα χεράκια του, το φορμάκι.

Δημήτρης : Τα μαλλιά, ε; Φανταστική δουλειά.

Νάντια : Να τον φιλήσω;

Δημήτρης : Ε, ναι, τι ρωτάς;

Νάντια : Δεν ξέρω..

Δημήτρης : Τι;

Νάντια : Φοβάμαι μήπως μου φανεί ψεύτικος; Μοιάζει τόσο αληθινός.

Δημήτρης : Φίλησέ τον, να δούμε.

Η Νάντια φιλάει το μωρό μια φορά και μετά το φιλάει παντού.

Νάντια : Απίστευτο.

Δημήτρης : Κι αν βάλεις το δάχτυλο σου στο χέρι του, το αρπάζει.

Νάντια : Αα.

Δημήτρης : Τι;

Νάντια : Είναι δυνατός.

Δημήτρης : Ναι, είναι γερός. Δεν έχει κανένα πρόβλημα υγείας. Έγιναν όλες οι εξετάσεις και απορρίφθηκαν από το DNA οι σοβαρές κληρονομικές ασθένειες.

Νάντια : Ευτυχώς.

Δημήτρης : Και για τις παροδικές ασθένειες, πυρετούς, ανεμοβλογιές και λοιπά, υπάρχει στον τοίχο ένας πίνακας που μας ενημερώνει για τις λειτουργίες όλων των οργάνων. Έχει πάντα αναλυτική αίματος και άλλες πληροφορίες.

Νάντια : Φάρμακα;

Δημήτρης : Υπάρχουν τα πάντα στα συρτάρια.

Νάντια : (Στο μωρό) Οπότε δε θα πάθεις τίποτα.

Η Νάντια τον φιλάει στην παλάμη και τη γρατζουνάει.

Νάντια : Αχαχ.

Δημήτρης : Τι είναι πάλι ;

Νάντια : Με γρατζούνισε.

Δημήτρης : Ιδέα σου θα είναι.

Τρέχει αίμα από τα χείλη της.

Νάντια : Τι είναι αυτό;

Δημήτρης : Α, λίγο αίμα έχεις. Όντως σε γρατζούνισε.

Νάντια : Πώς με γρατζούνισε; Είναι ένα ψεύτικο νεογέννητο.

Δημήτρης : Ναι, έχουν τα νυχάκια που μεγαλώνουν, δεν είναι τίποτα.

Νάντια : Και ματώνω αληθινά;

Δημήτρης : Έξω όχι, αλλά εδώ μέσα ναι, θα τρέξει αίμα και θα πονέσεις.

Η Νάντια χαϊδεύει το Δημήτρη.

Νάντια : Το νιώθεις;

Δημήτρης : Ναι, κανονικά.

Νάντια : Χαϊδεψέ με κι εσύ.

Ο Δημήτρης τη χαϊδεύει.

Νάντια : Είναι απίστευτο. Αν ξεχαστείς για λίγο είναι σαν αληθινό.

Δημήτρης : Είναι όμορφος.

Η Νάντια κοιτάζει επίμονα το μωρό.

Νάντια : Σχεδόν με υπνωτίζει έτσι που με κοιτάει στα μάτια.

Δημήτρης : Μμμ.

Νάντια : Μου δημιουργεί μια περίεργη αίσθηση αυτό το δωμάτιο.

Δημήτρης : Επειδή δεν το έχεις συνηθίσει.

Νάντια : Είναι λίγο κλειστοφοβικό.

Δημήτρης : Ναι, δεν έχει παράθυρα.

Νάντια : Μπορεί να είναι αυτό.

Δημήτρης : Θέλεις να μου τον δώσεις κι εμένα λίγο;

Νάντια : Μμμ, τι;

Δημήτρης : Θα μου τον δώσεις κι εμένα;

Νάντια : Ναι, έλα.

Η Νάντια δίνει το μωρό στο Δημήτρη και χαζεύει τα καδράκια.

Νάντια : Κοίτα, ακόμα και τα καδράκια έχουν φωτογραφίες μας.

Δημήτρης : Ναι, είναι πολύ έξυπνο.

Νάντια : Αλλά δεν είμαστε εμείς αυτοί.

Δημήτρης : Κοίτα, χαμογελάει.

Η Νάντια κολλάει πάνω στο μωρό και στο Δημήτρη.

Δημήτρης : Έχει κάτι από σένα.

Νάντια : Ναι;

Δημήτρης : Ναι, δεν το βλέπεις; Τα μάτια και τα φρύδια.

Νάντια : Δεν μπορώ να το καταλάβω.

Δημήτρης : Είσαι έτοιμη για όλο αυτό;

Νάντια : Ε, αφού το ξεκινήσαμε.

Δημήτρης : Θέλει δουλειά, δεν είναι εύκολο.

Νάντια : Ας το δοκιμάσουμε, δε χάνουμε τίποτα.

Δημήτρης : Τάισμα, κοίμισμα, αλλαγή πάνας.

Νάντια : Ναι.

Δημήτρης : Το ήξερα πως θα σου άρεσε.

Η Νάντια χαμογελάει. Ο Δημήτρης την αγκαλιάζει. Τα φώτα κλείνουν.